

شل کاله پس بیا هم

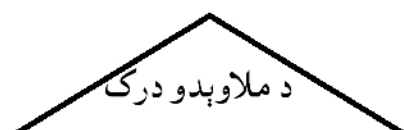
ستاپه نوم

لائق زاده لائق

Ketabton.com

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	_____	ستا په نوم
ليکوال	_____	لائق زاده لائق
کمپوزنگ	_____	ارشاد خان پښتواکېډمي پېښور
ورومې چاپ	_____	۱۹۹۳ء
دویم چاپ	_____	۲۰۱۲ء
شمېر	_____	۵۰۰
بيعه	_____	۱۵۰ کالدارې
چاپ ځای	_____	ضیاء پرنټرز پېښور

- یونیورسټي بک ایجنسي خېبر بازار پېښور ښار ☒
- د پښتواکېډمي د کتابونو دکان پېښور یونیورسټي ☒
- او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوی دکان

تړون

د خپلې ماشومې لور ،، زرقیش ،، په نوم
چې زه ئې د ژوند د خوږو سره اشنا کړم او د
خپلې لېونۍ مینې په نوم چې ماته ئې د
اظهار چل ایزده کړو.

لائق زاده لائق

پېژندگلو

- نوم :- لائق زاده لائق
- کلي :- مدين ، ضلع سوات
- د پېدا کېدو نېټه :- ۱۵ جنوري ۱۹۵۹ء
- زده کړه :-
- لسم :- د هائي سکول مدين نه په کال ۱۹۷۵ء کېښې
- خوارلسم :- د جهاترب کالج سوات نه په کال ۱۹۸۰ء کېښې
- شپاړسم :- په سياسياتو کېښې د کراچۍ يونيورسټۍ نه په کال ۱۹۸۲ء کېښې .
- شپاړسم :- په پښتو کېښې د پېښور يونيورسټۍ نه په کال ۱۹۸۹ء کېښې .
- پښتو انرژ :- د پېښور بورډ نه او ايل ايل بي د کراچۍ يونيورسټۍ نه .
- د خوښې استاذان د سکول په زمانه کېښې :-
- ښاغلي ميان صاحب جان ، ښاغلي اميرزاده ميان ،
- خدائے بخښلے شاه زمين ميان ، ښاغلي سراج الدين او
- خدائے بخښلے محمد علي جان .

- پہ جہانتریب کالج کنبی :-
- پروفیسر شیرافکن، پروفیسر نور محمد اوپروفیسر قادر خان
- پہ کراچی یونیورسٹی کنبی :-
- ڈاکٹر منظور الدین احمد ، ڈاکٹر عادل حسین ،
- ڈاکٹر ارشد کریم او میڈم تنویر۔
- د شاعری ابتداء :- ۱۹۷۱ء نہ
- د خوبنې شاعر :-
- بناغلے امین اللہ خان (چی دآزاد نظم لیکلومنفردانداز لري)
- د خوبنې نثر لیکونکے :-
- بناغلے گل افضل خان
- لیکلي کتابونه :-
- 1. محنت کا پھل چاپ ۱۹۷۵ء
- 2. گیلې (غزلونه) // ۱۹۷۹ء
- 3. وینې خوبونه (شاعري) // ۱۹۸۲ء
- 4. صلوعلیه وآله (نعتونه) // ۱۹۸۹ء
- 5. گل بانو ظفر خان (اولسي قيصه) // ۱۹۹۰ء
- 6. ستا پہ نوم، داستاسو پہ لاسو کنبی ۱۹۹۳ء
- ناچاپ کتابونه :

1. ماته آئینه افسانې

2. مشکنې شعري ټولګه
3. راحی چي بیا اوخاندو د منتخب ټوکو ټولګه
4. لېوتوب شاعري
- لیدلي ځایونه د خپل هېواد ټول ښارونه اوپه خارجي هېوادونو کښې بنکاک، سنگاپور او انډونیشیا
- دا وخت د ریډیو پاکستان پېښور سینټر پروډیوسر
- خوښه مشغله :- په قول د رحمان بابا

زه عاشق یم سروکار مې د ښه له عشقه
نه خلیل نه داؤد زه یم نه مومند

لائق زاده لائق

۳۱ دسمبر ۱۹۹۳

ستا پہ نوم

چي کله د حالاتو جبر او د وختونو زور زياتي زما زپلي
فکر او ژوبل احساس ته د اظهار چل زده کړو نوزۀ ئې شاعر
کړم۔ ما چي بيا هر څۀ اولیکل ستا د نوم نه مې زار کړل۔ زما
او ستا تر مېنځه که هر څو فاصلې اوږدې دي خو د جذبوتړون
د وخت فاصلې کله هم نه دي منلي۔ زۀ د خپل زړۀ په هره درزا
کېنې ستا احساس ژوند ۛ ساتم۔

زما هم ارمانونه شته څۀ بُت خونه یم انسان یم۔ زړۀ لرم
او داسې زړۀ چي زما نه ډېر ډېر څۀ غواړي۔ خو ما په دغه
غوښتونو کېنې ستا ارمان په ډېر ناز ساتلے دے ډېر په ناز۔
ځکه چي دا ارمان مقدس دے او ولې نه چي ماته ئې د ژوند
تېرولو چل زده کړے دے زۀ ئې دخیال د بنائستونو سره اشنا
کړے یم۔

دا هم ستا له مخه زما خیال سندريز دے زما فکر
الوت کولے شي۔ کله تا پورې او کله د مکان نه تر لامکانه
پورې۔ که تۀ نه وے ستا ارمان نه وے نوزۀ به ډېر نیمگړے

ووم. زما سوچ به د ځان پورې محدود وو، خو شکر د ښه نن زه محدود نه يم. زما دننه جهان ډېر لوتی دے.

زه که هر څه لیکم په دې خیال ئې نه لیکم چې زما نوم دې په لویو لیکوالو کښې شمار شي. ماته دې خلق شاعر او وائي نا.... باکل نه. زه صرف دا غواړم چې زما نامه دې هم د مئینانو په لړ کښې شمار شي. زما دپاره دا د هر څه هر څه دي. گني ما هم کولې شوه چې د کتاب په شروع کښې مې د خو محرمو او لوړو لیکوالو مقالې شاملې کړې وې او خپل ځان مې د روایتونو غلام کړې وې. خو زه داسې نه کوم د روایتی انداز نه تېښته کوم او ستا په نوم د خپل اظهار فېصله په هر لوستونکي پرېږدم. چې ایا ما د خپلې مینې حق تر کومې ادا کړې دے.

په درناوي

لائق زاده لائق

۳۱ دسمبر ۱۹۹۳ء

ستا په نوم — دويم چاپ

زما لېونی.... زما خیال د مې چې ستا نه به زه هیریم
 ځکه چې وختونو ډېر اړخونه بدل کړي دي. او هاغه د
 ځوانۍ خوبونه.... هاغه لېونی یادونه به تاته اوس یو خوب
 ښکاري. داسې خوب چې هېڅو تعبیر نه لري.... خواته پته
 شته زه.... چې اوس هم یوازې کینم نو هاغه لېونی وختونه
 مې ریا د شي.... هاغه زمونږ د کلي خړ پر کورونه، هاغه
 کچه دیوالونه هاغه د خاموشۍ ژبه د زړونو خبرې.... تاته یاد
 دي چې مونږ به په اخترونو کښې پیر بابا له تلو.... زما بابا به
 ماته وئیل چې داسې نه څه حادثه اوشي خوزه د حادثو نه به
 پروا وومه. ستا مور به ته هم منع کولې.... خوماته یاد دي
 چې تا به ورته کومې کومې بهانې کولې.... ستا مور ستا په
 بهانو پوهیده خوته ورباندې گرانه وې. ځکه به ئې اجازت
 درکړو.... تاته یاد دي چې یو ځل د پیر بابا د سیل گاډي ډېره
 درنه جټکه خوړلې وه. هر څوک وارخطا وو.... ستا په سترگو
 کښې هم اوښکې وې.... او چې ما ستا د گلابي مخ نه اوښکې

پاکولې.... نو د کلي زنانه و راته پټ پټ کتل.... هغوي د
 خان سره څه خبرې هم کولې.... خو.... مونږ دا خبرې نه
 اوریدې. ځکه چې زمونږ د زړونو جذبو خپلې خبرې کولې. او
 بیا چې ته د پیر بابا په زیارت کښې ولاړه وې دواړه سترگې
 دې پټې کړې وې په معصومو شونډو دې څه وئیل.... که هر
 څو زه ستا د مخ په تماشه ووم خو دغه دعا مې اوریده.... تا د
 خدائې پاک نه زه غوښتم او چې ما لاس دعا ته پورته کړه نو یوه
 ستا نامه مې خولې ته راغله. دغه ټولې لمحې دغه ټول یادونه
 زما په ذهن کښې هر وخت چورلکونه خوري.

ماته هاغه ورځ هم یاده ده چې تا یو ورځ زمونږ کره
 شوملې راوړې وې. او چې زه دې اولیدم نو شوملې درنه په
 زمکه پریوتې.... ته اټاله ولاړه وې او د خان سره دې پټ پټ
 ژړل. ځکه چې ته د خپلې مور نه ویریدې.... خو.... چې زما
 مور درله دلنسه درکړه نو ته په ساه شوې.... بیا ته تر ما بڼامه
 زمونږ کره وې. هاغه ورځ.... هاغه ټولې لمحې ماته د اختر نه
 کمې نه وې.... زه.... چې د تیرو وختونو یوه یوه خبره یادوم
 نو ته باور او که نن مې هم زړه دردونه شروع کړي.... نن.... ما
 خلق پیژني او زه خلق پیژنم.... د دنیا بنائستونه مې اولیدل
 ډېرې سترگې مې اولیدې خو زما لېونی.... ته باور او که....

زما تر اوسه پورې په بل چا سترگې خوږې نشوې.... ما نور و
سترگوله په زړه کښې ځائ ورنکړو. دا غالباً چې زمونږ په
هاغه جذبو کښې معصوميت وو صداقت وو.

نن چې زه په خپلو وينستو کښې سپينو ډکو ته گورم نو
دا فکر مې يوسي چې ستا په وينستو کښې به هم سپين
لگيدلي وي.... ته به هم لکه زما کله کله دا آئينې سره خبرې
کوي.... ته به هم کله کله زما نامه اخلي.... ته به هم کله کله
زما د لاس هاغه خطونه را اخلي کوم چې ما د سياهي په غټ
قلم تاته ليکلي وو. ته به هم لکه زما دغه ټولې نڅېسې
بنسکلوې.... ځکه چې.... دا هر څه زما زړه وائي. او لېونۍ
تاته پته ده چې زړه کله هم دروغ نه وائي. که ته هر څو زما
نشوې خو لکه د پرون نن هم زما ټولې جذبې.... زما ټول
احساسات ستا په نوم دي.... بيخي ستا په نوم....

ستا لېونۍ
لائق زاده لائق

ابتداء

په نامه د هغه رب مې ابتداء ده
چې ئې زه د محبت سره اشنا کړم
بيا درود په هغه لويه هستۍ وایم
چې ئې ذکر په یاسین او په طه کړم

چې د اشنا کلي اشنا مې وژني
خپله پښتو خپله حيا مې وژني

ما ورته ضد په خپل خلوص نيولې
لکه منصور په دې گناه مې وژني

چې پښتون سر مې ورته ښکته نه شو
حسن مغل د مې خامخا مې وژني

چې مې راځي خولې ته د زړه خبره
د لېوني فکر سودا مې وژني

قاتل نظر ويره د چا نه کوي
په رڼا ورځ په سپين صبا مې وژني

چې د رقيب ذکر کوي لايقه
دغه اظهار دغه وينا مې وژني

شوگيره يم په خوبونو پسې گرځم
انتظار يم سحرونو پسې گرځم

زه يو ستر ې ناقراړه غوندې خيال يم
لکه شعر په لفظونو پسې گرځم

په زړو لارو روان سلگوني ولې
د يادونو په خاپونو پسې گرځم

د خپل ځان لټون مې کله پوره نه کړو
مودې او شوي په مخونو پسې گرځم

د اشنا لېونې فکر راسره د ې
سرگردانه منزلونو پسې گرځم

د احساس پښې مې تنها کې شوې لايقه
لېونې يم سرابونو پسې گرځم

خلق به خه وائي او خه نه وائي
دومره پوهيږم چې به بڼه نه وائي

سره يو پوهه د پښتو وطن د
ټولې خبرې څوک په خوله نه وائي

د خوب لیده وو د ځوانۍ وختونه
اوس مې هاغه سندرې زړه نه وائي

ته راته او وایه د چا اومنم
سترگې دې وائي خو لېمه نه وائي

چې د دستار په قدر نه پوهيږي
هغه دې ځان ته پښتانه نه وائي

څنگ به رښتیا وائي هغه لایقه
د دار په سر چې څوک تپه نه وائي

شاته شاته گورم هر قدم مرمه
لاد انتظار لاري څارم مرمه

حال د خپلې مينې چاته نه وایم
خومره لوتې طوفان زړه کې ساتم مرمه

ستا د ستمونو شمېر پوره نه شو
گوتې د مودو راسې شمارم مرمه

خومره چې وي خولې دومره خبرې وي
زه چې په زړو لارو راځم مرمه

مينې په ما داسې کاني کړي دي
څار دې شم له سترگو دم په دم مرمه

ستا خيال مې سينه پورې نيولې دے
زه لايق په زړه غمونو وړم مرمه

چې ستا د زلفو راپه زړه شي فکر
لوگه لوگه شي سره لمبه شي فکر

د چاپه سپين مخ الواني لويه
چې راياديري نو نغمه شي فکر

ستا د فکرونو نه اوزگار خونه يم
نور به مې څه د ژوندانه شي فکر

د تورو زلفو په کړو لارو کښې
خدائې خبر څه شي کله څه شي فکر

چې د خمارو سترگو سوچ مې يوسي
اوره اوده نشه نشه شي فکر

په تورو شپو کښې د هجران لايقه
چې لېونه شي نو تپه شي فکر

زه چې د وخت دار ختمه تاليدم او که نه
خپلو پردو ټولو ليدمه تاليدم او که نه

د خواني مرگ ارمان په قبر تر سحره پورې
زه چې په چغو ژړېدمه تاليدم او که نه

د فراق توره يخه شپه کښې به شوم سپورۍ سپورۍ
درته به وړاندې او درېدمه تاليدم او که نه

د زړه د تل نه راختلې لېونۍ اسوبلې
ستا په کوڅه به تېرېدمه تاليدم او که نه

فکر مې ستا د شينکي خال نه طوافونه کول
چې په لمبو کښې سوزيدمه تاليدم او که نه

لکه د سيوري ستا په سيوري پسې غلې غلې
لايقه هر خوا څرگندېدمه تاليدم او که نه

راتله په ما راغورپده ژرپده
که صبریده نه صبریده ژرپده

په سپین رخسار ئې گلیدل رنگونه
هغه چې مانه زاریده ژرپده

پښتنه پېغله وه پښتونپولي
نه پوهیده نه پوهیده ژرپده

خوا کښې مې ناسته وه فکرونو وړې
د خپله خانه شرمیده ژرپده

زما د خیال زما د سوچ لېونی
په بام ولاړه خنډیده ژرپده

زما تصویر ئې ښکلوؤ لایقه
د هجر اور کښې سوزیده ژرپده

خیال نیمگرې پاتې شو تصویر نیمگرې پاتې شو
نوم چې د یار راغی نو تحریر نیمگرې پاتې شو

زه به خوره نه یم ساقی را کره لاپه خود یمه
نوم به دې بدنام شي که تقصیر نیمگرې پاتې شو

ما نه اوس تپوس د کوم ثواب د کوم گناه کوې
خدايه ستا تقدیر ته مې تدبیر نیمگرې پاتې شو

ما چې ورته هره شپه د ژوند شوگیره کړې وه
لارو نن د هاغه خوب تعبیر نیمگرې پاتې شو

هاغه په سینه کښې د مودو نه لېونې ارمان
ماته په سلگو کښې شو دلگیر نیمگرې پاتې شو

ځکه مې لایقه اوس آرام زړه کي ته نه راځي
حال مې د زړه اووې خو تفسیر نیمگرې پاتې شو

بيا په زړه مې راوريږې څه خبره خامخا ده
بيا مې سترگو کښې غړيږې څه خبره خامخا ده

د فراق په توره شپه کښې د بېلتون سکني ما بنام کښې
راته سپور ځي سپور ځي کيږې څه خبره خامخا ده

زما مينه پخوانۍ ده لېوتوب مې داسې نه وو
نن چې دومره مې ياد يږې څه خبره خامخا ده

بيامې گسه سترگه زبي بيا مې زړه په واک کښې نه دے
نن مې گلې نه هيريږې څه خبره خامخا ده

دا چې مونږه د يو بل نه په هېڅ حال صبريد ځي نه شو
ښه پوهيږم ښه پوهيږې څه خبره خامخا ده

چې لايقه بې صبري دې سېوا کيږي نه کميږي
دا چې شپه او ورځ ژړيږې څه خبره خامخا ده

شور چې ورکښې شرنګ د زولنونه شي
ژوند په داسې چم د لېونونه شي

اوښکو مې ښو له غاړې ورکړلې
خدايه چې مې مينه بې پښتونه شي

خو چې هر ارمان لمبه لمبه نه کړې
گرانې بندګي ده په تسبوننه شي

بيا چې خپل لوظونه درنه هيرنه شي
بيا مې ارمانونه په سلګونه شي

مينه جذبه غواړي لېوتتوب غواړي
دا په منتونو په جرګونه شي

حال ورته د زړه لايقه اووايه
ژوند په اشارو او کنايونه شي

سلگی سلگی دې کړم ارمان دې کړمه
لېونی مینې څومره گران دې کړمه

کېږه وېره کېږه د شگړه سر
وخته لاجوړه ووم چې وران دې کړمه

هېڅ پاتې نه شومه ذره ذره شوم
چې کله جان کله جانان دې کړمه

زړه مې په دې خبره چوي د غمه
د ځان دې نه کړمه د ځان، دې کړمه

چې غلې غلې مې زړگي ته راغلې
د لېوتوب د کلي خان دې کړمه

زه دې لایق د خپلې مینې نه کړم
نور دې جهان کړم د جهان دې کړمه

لاخو دې زلفې سنگار کړي نه دي
لالېوني دې په دار کړي نه دي

يوستا ارمان د مې چې ارمان ئې کړمه
نور ارمانونه مې شمار کړي نه دي

ناصره ستا خبره منم ولې
چا مئين زړونه په لار کړي نه دي

لکه چې زه ئې ټول لمبه لمبه کړم
داسې څوک ،،حسن،، ازار کړي نه دي

زړه مې اوس هم خواږه دردونه کوي
تا جوړې غشي په وار کړي نه دي

لاد نشه سترگو خمار لايقه
د زړه زخمو نه خمار کړي نه دي

گلي چي خندل سلگو نيولي وه
وه غزل غزل سلگو نيولي وه

توله شپه ولاړه د کوتي په سر
ستوري ئي شمارل سلگو نيولي وه

ما ورته حالونه د زرگي وييل
دې راته ژړل سلگو نيولي وه

بيا د آئيني مخي ته ناسته وه
هېڅ ئي نه وييل سلگو نيولي وه

چور به ئي کورونه کړل د شگونه
بيا ئي وړانول سلگو نيولي وه

خدائ خبر لايقه څه خبره وه
ما ته ئي کتل سلگو نيولي وه

خو که گلې ستا نه شوم د ځان نه شوم
ستا د لاسو کرښې شومه وړان نه شوم

هر خو که د مینې اور ستي کر مه
ستا د تندرین حُسن عنوان نه شوم

گل ، ، کر مه وختونو خو په دشته کښې
ښکلې شوم په ښکلو باندې گران نه شوم

راغلم دې زرگي ته د مودونه پس
خیال شومه توتې شومه ارمان نه شوم

اوبښکه شومه ستا په رخسار پرېوتم
ښه ده چې بل چا وته عیان نه شوم

زه لایق چې ستا په نام یاد شومه
چا و چې په تا باندې تاوان نه شوم

او وایه وحشته ازل چرتنه دے
گرانہ زندگی شوه اجل چرتنه دے

لاره د ژوندون نوره ازغنه شوه
وایه لبونتوبه منزل چرتنه دے

گله بنکلی د پردی مالیدی دی
ستا د بنائسته سترگو بدل چرتنه دے

دلته پنه هر لور دی زولنی خوری
دلته زلفی چرتنه اوربل چرتنه دے

ستا د لبونی او سپیلنی حُسن
بی لمانه داسی پاگل چرتنه دے

رنگ نی چنی لایقه زما مینه شی
داسی شعر چرتنه غزل چرتنه دے

چې په لوظونو مې اعتبار نه راځي
ځکه مټين زړه ته قرار نه راځي

اخر شو وړان د بنائستونو کلي
اوس له بوني په دغه لار نه راځي

ته د گلونو تقاضې مه کوه
ليونی دلته کښې ، بهار ، نه راځي

خپله ځواني مې ورته خاورې کړله
نور راله چل د انتظار نه راځي

زړه ته مې گوره پرې شماره زخمونه
مونږ له ددې خبرو شمار نه راځي

لايقه مينه چې معراج ته رسي
په خوله اقرار راځي انکار نه راځي

گل شومه خو گل دې د اوربل نه شوم
پاتې نیمه خوا شوم مکمل نه شوم

هر خو که ستي شومه سکاره شومه
ستا د لېونو سترگو کجل نه شوم

نور به لاد دې نه جبر څنگه وي
زه د هر چا خپل شومه ستا، خپل، نه شوم

ستا هزیو ستم ته په خندا شومه
دا مې حوصله ده چې پاگل نه شوم

ستا د مینې سوال چې مې قبلیري نه
پوهه په رازونو د ازل نه شوم

ستا سترگې د وخت سره بدلې شوې
زه لایق بدل نه ووم بدل نه شوم

ماپه شونډو راوله پېغور مې کره
شور مې کره په ټول کلي کښې خور مې کره

بيا په خوږو سترگو راته اوځوره
،،گل،، مې کره بښاست مې کره ،،سمسور،، مې کره

،،خیال،، به شم د زړه کورته به درشمه
درد مې کره احساس مې کره ټکور مې کره

لادرته کتنه شم حوصله لرم
شابسې لا اور مې کره سور اور مې کره

پرېږده چې لمبې په رقيب بلې شي
ناز مې کره د تورو سترگو تور مې کره

ياد مې کره په کلي کښې لایق مې کره
خپل مې کره اور بل مې کره غمخور مې کره

نیمه شپه کښې ستا یادونه سپوري سپوري
لکه راشي قیامتونه سپوري سپوري

لېوني به څنگه اوځوري یو بل ته
لور په لور دي نظرونه سپوري سپوري

د ژوندون په هره لار راپسې ګرځي
د حالاتو تندرینه سپوري سپوري

ستا د حسن د کعبې نه چاپېر چورلي
ما بنامونه سحرونه سپوري سپوري

ستا تصویر ترینه جوړېږي دا څه چل دي
ما زیګر چې شي رنگونه سپوري سپوري

ما خدا ته چرې نه پرېږدي لایقه
ناتمامه حسرتونه سپوري سپوري

بيا په دار ختله د ډ منصور د زمانې
څومره لوه قصور د ډ بهي قصور د زمانې

مونږه لېونو ته د رواج زولنې ښائي
څومره لويه تېوه ده دستور د زمانې

نن چې شوزردار نو فلسفي د زمانې شو
څوک چې تر پروانه وو ناسور د زمانې

اوس خود بابا بچي د تنگ خبرې نه کوي
وخت څنگه بدل کړ لورنگ، سور، د زمانې

وي که افلاطون ولې غږ کولې هيڅ نشي
څومره ډېر مجبوره وي مجبور د زمانې

مونږه د ،،اميد،، د کوره نه اوڅو لايقه
مات به شي اخر چرې غرور د زمانې

گل مې د اوربل کره چې وږمه شمه
خور په لر او بر کښې شم نغمه شمه

خوب شه راله راشه که یریرې نه
زه به درته ټول لېمۍ لېمۍ شمه

ته چې راته سم په مینه اوگورې
بیا زه خبر نه شمه چې څه شمه

کله کله درشم د احساس په لار
خور دې په رخسار شمه خوله شمه

ورک شم د خیالونو په رنگونو کښې
کله چې ستا خیال ته په کاته شمه

ما په شونډو راوله ، لایق ، مې کره
پریرده چې ستي شمه لمبه شمه

ښۀ درته کته شمه کته نه شم
کله لېونې يم لېونې نه شم

ستا د تندرین لمبه لمبه حسن
گرانې سپېلنې يم سپېلنې نه شم
خومره ده مجبوره لېونې مینه
ستا په لور درتلې شمه درتلې نه شم

واړه اداګانې دې لټون لټون
ځان پکښې موند څه شمه موند څه شم

زه لایق پوهیږم نه چې دا ولې
ستا نه زارید څه شم زارید څه شم

لامې لېونتوبه خمار کم نه دے
لاراته جهان صنم صنم نه دے

نور مې لېونې کره چې خوشحاله شي
لاخو پوره شوے دې، کرم، نه دے

بيا دې زړه له خه راغله خفه شولې
لاخو مې زغملے زور ستم نه دے

پرېرېده چې د زړه خبرې اوليکم
لاپه سلگو شوے مې قلم نه دے

مالايق بي تانه د ژوندون په لار
ايخه د بل چاپه لور قدم نه دے

په رخسار به دې راخور شم که نقاب شم
په اوربل کښې به دې ځائې شم که گلاب شم

لېوتوب دې هسې رنگه کاني اوکړې
اول سوال شمه په خپله بيا جواب شم

ستا د زلفو خيال مې لرې لرې يوسي
زه چې کله ناقراره اضطراب شم

دا معراج د پاكي مينې راله بس دے
لېونۍ چې لېونو کښې دې حساب شم

زه لايق تر ځانه رسم کله کله
ولې خپل ځان ته په خپله زه حجاب شم

ته زما سره پخلا شوې دريغه دريغه
په رښتيا سره ،،زما،، شوې دريغه دريغه

گلې ته چې ئې وعده هره بېگانه کړې
په رښتيا هغه صبا شوې دريغه دريغه

چې حالتو د يو بله تار په تار کړل
ياران جمع سره بيا شوې دريغه دريغه

د زړگي په تاريخو کښې مې خوره شوې
ته زما د ژوند رڼا شوې دريغه دريغه

ستا د حسن په لمبو کښې لولپه شوې
زه لايق ورکه سودا شوې دريغه دريغه

څنگه شم له تا صبر ګران د ځي ګلي دا صبر
ډير که مې زړه صبر کړو نه شو په رښتيا صبر

ستا نه صبر نه شومه نور شوم د هر چا صبر
هر صبا ستومانه وي ستړي دي ګا صبر

دا به مې تر کومې وي بيا صبر او بيا صبر
ښه پښتو دې او کړله ته چې شوې له ما صبر

زه لایق مجبوره يم
کړم به خامخا صبر

چرته زه درته ياديرم او كه نه
په زرگي دې راوريږم او كه نه

آينه كښې لږ په زير راته او ځوره
چې دې سترگو كښې غږيرم او كه نه
دهجران په ناقراره توره شپه كښې
درته سپور ۛ سپور ۛ كيږم او كه نه

ستا په زړه كښې خوبه ډېر مخونه اوسي
چرته زه پكښې ځايرم او كه نه

دا يوه خبره سپينه راته او كړه
خپل لائق درته ښكاريرم او كه نه

لېونۍ پرېرېده لېونۍ خبرې
يادوې څله پخوانۍ خبرې

پرېرېده چې نن شويو تر بله لوگه
صبا به كيږي صبا نۍ خبرې

لکه د پهي په زړگي مې لگي
ستا د بنائست او د ځوانۍ خبرې

اخر د وخت گردونو هيرې کړلې
د ادم خان او درځانۍ خبرې

په وړه خوله مزه کوي لایقه
وړې وړې د نادانۍ خبرې

نۀ پوهيږم لېوتوبه دا به خۀ شي
چې يوه لحظه مې صبر د زړۀ نۀ شي

زۀ چې هره نامه اخلم نۀ پوهيږم
چې د شونډو په سر راشي ستا نامه شي

نيمه شپه کنبې تنهائي کنبې غلۀ غلۀ
راشي راشي زما سترگو کنبې اوده شي

بې له تانه چې تيريږي د زړۀ سره
ناقراره ورځې شپې به څنگه بڼۀ شي

چې په مخ ئې تورې زلفې راخوړې شي
رڼا ورځ لايقه شپه شي توره شپه شي

که هر څو په اور ستي شومه سکاره شوم
ولې بيا هم فنا نه شومه بنکاره شوم

چې د ،،حُسن،، په رنگونو کښې دې ورک شوم
تماشه شوم د خپل ځان په تداره شوم

ستا خوږو کتلو هسې کاني اوکړې
لېونۍ چې د خپل ځانه اواره شوم

زه د عشق منزل ته هله ورنزدې شوم
چې لوڅره شوم لمبه د تناره شوم

په خپل ځان کښې مې ته اوليدې لايقه
زه چې کله و خپل ځان ته هنداره شوم

په سلگو سلگو شو تېر کاروان د عمر
پوره نه شو چرې هم ارمان د عمر

تا يوه خبره اوکړه په شا لاړې
کړوپه برخه دې زما خفگان د عمر
لکه زړه د بړيوکۍ د غمه اوچوي
داسې تېر شوپه نندۍ دوران د عمر

په سلگو کښې مجبوري ته په خندا شوم
ما ادا کړو هسې رنگ تاوان د عمر

خلق اوس مې ليونۍ بولي لايقه
ما شلولۍ لايخوا گرېوان د عمر

اداگانې او نازونه یو په دوه شو
بیا د حسن قیامتونه یو په دوه شو

چې مې ډېره موده پس مخې ته راغلې
د زخمې زړه پر هرونه یو په دوه شو
,,آئینه,, چې آئینې ته په خندا شوه
زلزلې او طوفانونه یو په دوه شو

مازیگر چې په اسمان لږې خورې شوې
ارمانونه حسرتونه یو په دوه شو

بیا سپرله شو پر هرونو غوټۍ او کړې
بیا لایقه ټول غمونه یو په دوه شو

د ژوندون په هنگامو کښې، تنهائي، راپسې گرځي
تهدتونه راپسې دي رسوائې راپسې گرځي

ما د هر ارمان په قبر دواړه لاس ورته جوړه کړه
خوبيا هم لکه د سپوري جدائي راپسې گرځي

لېونې ووم لېونې يم لابه نور لېونې کيږم
لېونې چې ستا يادونه لېوني راپسې گرځي

د وختونو په لمبو کښې د حالاتو په زندان کښې
هر نظر په ما پسې دے، خدايي، راپسې گرځي

زه د هجر توره شپه کښې د لائق په تکل گرځم
وحشتونه ما پسې دي خاموشي راپسې گرځي

زه د بنکلو چم کښې د رسمونو په دار او ختم
اور شومه لمبه شوم د اورونو په دار او ختم

ملا د حسرتونو مې کچه ځوانۍ کښې ماته شوه
زه د سپرلي گل د اوربلونو په دار او ختم

زه د ستري ژوند په هره ستري ناقاره شپه
ستا د انتظار د سحرانو په دار او ختم

تا د خلقو وړاندې چې په مینه راته اوکتل
شوم نظر نظر د نظرونو په دار او ختم

تا چې د حیا نه ښکته اوکتل مسکۍ شولې
زه دې په سپین مخ کښې د رنگونو په دار او ختم

روغو خلقو څه چې لېونو په کاهو او ویشتم
زه لایق چې ستا د قسمونو په دار او ختم

هر صبا مې زړه ته راغلي هر صبا دې زړه ته راغلم
تا که هر خومره پرده کړم ولې بيا دې زړه ته راغلم

نه پوهيږم که پوهيږم گلې زه دومره پوهيږم
چې دې اوبسکې په مخ راغلي خامخا دې زړه ته راغلم

لاغصه شه مه راگوره خور بنډتيا خبره اوکړه
ولې شنه شوې د خندا نه چې بيگا دې زړه ته راغلم

ته چې داسې ساه نيولې د خپل ځان په تماشه شوې
آئينې درته خه اوو که رښتيا دې زړه ته راغلم

زه لايق د مينې نه يم دا منم خو دومره اوکړه
ماد ټول عمر، بندي، کړه چې په غلا دې زړه ته راغلم

سحرونه مې لوږه کړه ماښامونه مې لمبه کړه
ستا د یاد په هریو څلي ارمانونه مې لمبه کړه

چې بې صبره انتظار دې راته سترې په سلگو شو
په زړه کي کښې پټ دنده طوفانونه مې لمبه کړه

په دیوال شه را اوچته تماشه د لرې اوکړه
دا په کلي کښې چې شور د حسرتونه مې لمبه کړه

اوس به څه دې کړمه یاده اوس به څه درته اوگورم
هر خواش مې کړلو خاورې امیدونه مې لمبه کړه

چې د وخت سره بدلې کړې د وخت یارانو سترگې
بیا لایقه پښتو دا وه تېر یادونه مې لمبه کړه

نوره مې د زړه او د بيلتون خبره گرانه شوه
گرانه شوه اوس ډېره د ژوندون خبره گرانه شوه

رابه شي وختونه د فکرونو کلي گل به شي
چا وئيل پښتون ته د پاڅون خبره گرانه شوه

راشه ليونۍ چې مې ارمان درته پښه اوگوري
نوره دې هر مخ کښې د لټون خبره گرانه شوه

ستري ارمانونه ستا راتلو ته پښه نيولي دي
دا د انتظار او ميړتون خبره گرانه شوه

ما ورته لايقه چې لاسونه جوړه کړي وي
دا د منتونو زړه چاؤدون خبره گرانه شوه

سترگې اشنا و ځو اشنا دې نه کړې
ډيرې وعدې وې خو ، رښتيا ، دې نه کړې

د سترې ژوند دغه زړه سترې ورځې
گلې زما وې خو زما دې نه کړې

چې په ژړا شوم درته چغې مې کړې
اوبنکې مې اوچې شوې پخلا دې نه کړې

تا چې وئيلي وولاير مې نه دي
بس خو خبرې وې صفا دې نه کړې

لايقه لاره کښې د پاکی مينې
کومې سجدې وې چې ادا دې نه کړې

سترگي دې مۀ توروه سکور به مې کړې
لمبه لمبه به مې کړې اور به مې کړې

ذکر همخولوتۀ زما اونۀ کړې
لېونی شور به مې کړې خور به مې کړې
نۀ به يم تور همېش په تور د مینې
چرتۀ د تورو سترگو تور به مې کړې

ماتۀ د خلقو مخکې مۀ راځوره
پښتنه مینه ده پېغور به مې کړې

د زړگي وینې په ارمان لایقہ
شیندم پوره به شي سمسور به مې کړې

د یاد په څلي د کال ۱۹۸۷ء نه وړاندې

زه د ارمان په اديره کښې لټووم گلونه
د هريو یاد په څلي روړو خورووم گلونه
خو محروميانې حسرتونه راغونډ کړي دي ما
ستا سپورو سڼو له ترې ناست يم جوړووم گلونه

لېونۍ تابه چې خندل په مخه
ما به دې سترگو ته کتل په مخه

بېگه مې ډېره په زړگي وريدي
بس اسوبلي به مې کول په مخه

په زړو لارو موده پس راغلمه
لوږونه ستا رايايدل په مخه

چې به زمانه مروړه شولي
لکه ماشوم به مې ژړل په مخه

لايقه چا د زيارتونو کانه
په نرمو شونډو بڼکول په مخه

ډېر څه مې اوو د سلگوپه ژبه
د يو څو سوؤ اسوېلو په ژبه

ستا د بنائست قيصه تمامه شوله
ما اوریده د بړيوکوپه ژبه

زه پوهه نه شومه چې څه دې وئيل
نن د خوږو خوږو کتوپه ژبه

د انتظار هره لحظه ازغنه
تل دلاسه شوه د بڼکالوپه ژبه

لايقه هسې مروړه شوله
هر څه راځي د لېونوپه ژبه

نۀ مې کړې هېره نۀ پخلا لېونۍ
شومه د خلقو د خندا لېونۍ

چې د ارمان ناوې، مې قتل نۀ شي
په زړو لارو راشه بيا لېونۍ

زۀ دې لاوس هم د راتلو په طمعه
ستوري شمارمه تر صبا لېونۍ

ستا په لټون کښې د مودو نه گرځم
سترگو ته گورم د هر چا لېونۍ

هاغه لايق يم راته ښۀ او گوره
ستا يمه ستا يمه زۀ ستا لېونۍ

ټول عمر مې اوږل په تا پسې
چا ژرلي دي دومره په چا پسې

تاته مې يوځلې څه کتلي دي
گرځي نظرونه اوس په ما پسې

ته چې د صبا صبا خبرې کړې
سترگې مې ړندې شوې په صبا پسې

چا وئيل خندا وي د ژړا نه پس
ما خو تل ژرلي دي د ژړا پسې

دغه لايق څوک د ډوړته اوگوره
گرځي پردي ښار کښې په اشنا پسې

زړه مې نرۍ نرۍ خوږې ولې
څوک بې وفا راته يادېږي ولې

نن آينه رانه پوښتنې کوي
سترگې دې ډکې ډکې کيږي ولې
لېونی ما خودا غوښتلې نه وه
وختونه بې لټا تيرېږي ولې

پښتنه مينه ده پوهېږمه نه
چې راته اوگوري شرمېږي ولې

لايقه پوهه ده وړه خونه ده
بيا نه پوهېږم نه پوهېږي ولې

لاس د مینې راله را کړه بیا به ځې
دا زما ژوندون زما کړه بیا به ځې

ما په نیمه لار کښې داسې پاتې نکړې
ټول لوظونه دې رښتیا کړه بیا به ځې
د هجران په ناقراره تورو شپو کښې
د وصال شمعې رڼا کړه بیا به ځې

چې زما نه به اشنا صبرید ۛ نه شوې
نن مې هاغسې پخلا کړه بیا به ځې

په لایق دې تورې زلفې راخوړې کړه
سترگې ښکته د هر چا کړه بیا به ځې

ستا ده جفا په جفاگانو پسې
زما ژړا په ژړاگانو پسې

ماته غصه دې چرې کمه نه شوه
بل ته خندا په خنداگانو پسې
زه وایم نن به خوشحالي وینمه
ستا ده سزا په سزاگانو پسې

چې هر ساعت مې زوروي قتلوي
ستا ده ادا په اداگانو پسې

لایقه واړه په سلگو کښې اوسي
هره رازو په ارزوگانو پسې

زړه مې لټا نه صبريد ۛ كله شي
روح د بدن نه بيليد ۛ كله شي

هاغه خندا هاغه خواږه وختونه
گلې زما نه هيريد ۛ كله شي
زما د زړه په درزیدو کښې اشنا
بې لټا بل څوک اوسيد ۛ كله شي

څوک چې زخمي شي په لمبو د حسن
په طبيبانو رغيد ۛ كله شي

لايقه هر ښکلي ته گورمه زه
سترگې په چا مې خوږيد ۛ كله شي

پته پته چې خنډيرې لېونۍ
څنگه مانه به هيريرې لېونۍ

مازيگر چې نمر د غرونو پناه کيږي
بې اختياره مې ياديرې لېونۍ

ځواني دغه وه چې ستانه مې قربان کړه
ته به کله زما کيږې لېونۍ

ډېر وختونه به تر مېنځه وي تېر شوي
چې د حاله مې خبرېږې لېونۍ

زه لايق به هر ارمان درته لوگي کړم
خو که ته پرې خوشحالېږې لېونۍ

اور پہ تن مې بليدلے تا کترے
پہ سرو شونډو ژړيدلے تا کترے

گريوان خيرې، پښې تناکې پریشانہ
پہ کوڅو کښې زغليدلے تا کترے
ستا د مينې پہ خوږو باندي ماموره
اوږے تږے گرځيدلے تا کترے

پہ اشنا کلي کښې دومره نا اشنا وے
هريو کور ته اوږيدلے تا کترے

زۀ لايق د هاغه ورځې پہ ارمان يم
پہ لمبو کښې سوزيدلے تا کترے

سترگې دې لمبه کړه زما سترگو ته
مه گوره اشنا د دنيا سترگو ته

زارد هاغه پېغلې د پروني شم
تېر چې کړي ټول عمر د چا سترگو ته
ماته لېونی د صبر مه وايه
مانه ده بنودلې خندا سترگو ته

خبر دې که ږنډې شي پروانه لرم
دا سترگې به سترگې وي ستا سترگو ته

زړه چې د مئينو په لمبو سوزي
وي لايقه ټوله گناه سترگو ته

چرته زه چرته خدا توبه توبه
چرته ته چرته وفا توبه توبه

په دنيا ئې تصور کولې نه شم
لاجنت ستا نه جدا توبه توبه
دغه سر دې چې مې تاته ښکته کړې
دا په در کښې د بل چا توبه توبه

بس قیامت وي د زړه کي کلي ته راشي
هر یو یاد د خوږ اشنا توبه توبه

لائق ستا په ذکر تل قرار موندلې
په دې خوله بله وېنا توبه توبه

دا چې په ژبه د هر چا قيصه ده
دغه نيمگري شان زما قيصه ده

چې په وئيلو مې تمامه نه کړه
خومره خوږه د بې وفا قيصه ده
د چا يادونه دي او زه ملگرو
زما د ستړي عمر دا قيصه ده

چې مې ارمان پکښې قرار لټوي
هغه قيصه مې د اشنا قيصه ده

لايقه مه غواړه وفا د ښکلو
داله ازله نيمه خوا قيصه ده

خونیمگری حسرتونه دي اوزه یم
دروغجنې ستا لوظونه دي اوزه یم

د فراق په ناقراره توره شپه کښې
تنهائي ده ستا یادونه دي اوزه یم
د خپل ستري ژوندون څه به درته وایم
ناتمامه ارمانونه دي اوزه یم

د ټول کلي نظرونه راپسې دي
تهمتونه پېغورونه دي اوزه یم

د دروغو تسلیانې دي لایقه
رباعیانې غزلونه دي اوزه یم

مۀ راځه خيالونو کښې مې مۀ راځه
نوره په فکرونو کښې مې مۀ راځه

داسې نه رسوا شې زۀ یریرمه
گلې په خوبونو کښې مې مۀ راځه
دلته پابندي ده په سوچونو هم
خیاله په شعرونو کښې مې مۀ راځه

لارې چې رواج درته نیولي دي
مۀ راځه سوچونو کښې مې مۀ راځه

زۀ لایق دې نوم اخستۀ نه شمه
ګراني فریادونو کښې مې مۀ راځه

وخته د اشنا حالونه اووايه
ماته نا اشنا حالونه اووايه

خه د سحر باده چې ايسار نه شي
گلي ته زما حالونه اووايه

دا چې نه صبريم نه رغېږمه
ټول ورته رښتيا حالونه اووايه

بنگل ئې دواړه شونډې انارونه کړه
بيا ورته د بيا ، حالونه اووايه

زلفي په سپين مخ چې ئې خورې نه کړې
شپو ته د صبا حالونه اووايه

گوره که ئې ياد شمه په هيره کښې
ته ورته د چا ، حالونه اووايه

چې دې وينمه درزيږي زما زړه
چې دې نه ونيم نريږي زما زړه

لېونې دې رانه نور خه نور خه غواړي
په بنودنونه پوهيږي زما زړه
که هر څومره قسمونه ورله ورکړم
گلې ستا نه نه صبريږي زما زړه

ځواني ټوله مې په ،، طمع ،، شوله تيره
د هجران په اور سوزيږي زما زړه

زما زړه جوړې زما نه دې لايقه
په غټ سترگې چې نازيږي زما زړه

زلفې دې په مخ خورې ورې لگي
گرانې راته دغه ورځې شپې لگي

بيا ئې جوړ رقيب سره خنډلي دي
بيا مې په زړه ګي اړې اړې لگي

خدائې خبر چې ولې د ژوندون په لار
ځان راته بې څوکه بې اسرې لگي

ستا د مخ رنگونه قيامتونه کړي
ځکه دې په ما خوږې خپرې لگي

زړه ته مې لایقه بیا راغلې ده
بیا راته ماحول مصرعې مصرعې لگي

ستا چې اوربل په وروځو خور اولگي
زما د زړه په دنيا اور اولگي

هر چا ته خاندې خولمبه هله شي
چې ئې نظر زما په لور اولگي
ته دې زما په نوم بدنامه نه شي
په ما دې ستا د مينې، تور، اولگي

لېونۍ زه دې هيرولۍ نه شم
سر په تخته که مې د گور اولگي

لايقه نه پرېږدي چې مونږ مينې ته
تور دې په دغه خلقو نور اولگي

بې له تانه که دنيا وي دنيا مه شه
بيله ستا که مې خندا وي خندا مه شه

چې ديدن د دوه مئينو په کښې کيږي
هاغه شپې له که صبا وي صبا مه شه
چې ډيوې په کښ د مينې بلې نه شي
تور لحد که مې رڼا وي رڼا مه شه

چې خوشبو ورکښې د يار د زلفونه وي
د گلونو که ښکلا وي ښکلا مه شه

بې له ياره چې تيريږي مې لايقه
هاغه عمر که سپوا وي سپوا مه شه

پرېږده پرېږده چې ژرېږم پروا نشته
ستا په عشق کښې دې سوزېږم پروا نشته

چې نامه راسره ستا وي خفه نه يم
چم په چم دې رسوا کېږم پروا نشته

ستا په شونډو دې نرۍ مسکا خوره وي
زه دې ژاړم نه صبرېږم پروا نشته

ستا د حسن په وطن کښې دې سپرلې وي
زه دې مړاومې گل رږېږم پروا نشته

چا تپوس مې د حال اونکړو لایقه
ځان له سوزم لمبه کېږم پروا نشته

دروغجنې ستا په خه رانه گيله ده
دا ستم جبر ده کوم گناه صله ده

خبر د مې ته په جفاگانو ټينگه اوسه
زه پښتون يم زما لويه حوصله ده
بې له تانه د بل چا مخ ته نه گورم
گلي دا مې د ټول عمر فېصله ده

د يادونو سره خاندنم کله ژاړم
د يار غمه خومره ښکلي مشغله ده

زه لايق د ويرې غږ کولې نه شم
هر نظر ئې يوه نوې زلزله ده

په زړه دې څه دي بڼه پوهيرمه زه
ځكه چې زړه كښې دې اوسيرمه زه

په كومه ورځې چې دې اونه وينم
په اور سوزيرم لمبه كيږمه زه
بڼه راته اوگوره چې سود مې اوشي
د مودو تېر ننه مريږمه زه

دا مې وعده ده د پښتو لېونۍ
تانه به ټول عمر زاريرمه زه

په ,,غټو سترگو,, چې خوږنه كوي
لايقه څنگه به رغيږمه زه

تا جوړې گرانې کړې زما خبرې
کوې اشنا چې نا اشنا خبرې

ماله ئې خه تاله ئې درکړې
پریږده جانانه د دنیا خبرې

اور مې بلیږي په زرگي لېونۍ
ته چې کړې ماته د بل چا خبرې

زه به د ژوند په خوږو پوهه شمه
تا که ایزده کړې د وفا خبرې

لایقه خو به مینه پته ساتې
لاړې وختونو کړې رسوا خبرې

چې ډيوې پکښې د مينې رڼا نه شي
هغه شپه دې تر قيامته صبا نه شي

رسوائي د محبت اصل معراج دے
خه وي مينه چې په چم کښې رسوا نه شي

بس يوتاته زما سترگې ښکته کيږي
بې له تا دا سجده بل ته روانه شي

که هر خومره ښکلي ډېر دي په دنيا کښې
تسلي مې په بل مخ د دنيا نه شي

لايق ستا په سوچ او فکر کښې اوسېږم
بې له دې دې زما بله سودا نه شي

ستا د زلفانو هريوول لټووم
دلته زړه د دلته ګوګل لټووم

د ژوند په لاره د يارانو پاتې
تسو خاپونو کښې منزل لټووم
هر چا حلال کړم په چاره د خلوص
بيا هم ياران لټووم خپل لټووم

چې مې د ژوند په فلسفو پوهه کړي
څوک رهنما لټووم مل لټووم

لايقه ګورم چې په زيرکلي ته
زه ئې په سترگو کښې غزل لټووم

راغله مې زړگي ته مېلمنه شوله
مينه پښتنه وه پښتنه شوله

لاړه د زړه تل ته په مژه مژه
اوبښکه د ارمان خومره درنه شوله
Pukhto.Net
راغله مې تر څنگه پښه نيولې شوه
خدائښه خبر چې ولې په ستنه شوله

گرانې د دنيا نورې اسانې شوې
گرانه لېونۍ شوه زما نه شوله

حسن چې لايقه بې پردې شولو
مينه بې عنوانه افسانه شوله

چې زه ښکلي چرته وينم ستا لوظونه مې رايا د شي
خپله مينه شي رايا ده ستا ظلمونه مې رايا د شي

مخامخ چې کله راشي نو غمونه کډې اوکړي
خو چې کله شم يواځې چنارونه مې رايا د شي

هره ورځ چې مازيگر شي د شفق لمنې سرې شي
د ځوانۍ فکر مې يوسي تېر وختونه مې رايا د شي

ته چې وائي سپرله راشي زه به هم کڅيري راشم
ستا په طمعه ډېر تېر شوي بهارونه مې رايا د شي

ستا خالونو ته چې گورم عجيبه فکر مې يوسي
د احساس په هره ساه کښې پر هرونه مې رايا د شي

زه لېونې يمۀ دنيا به خۀ كړم
بنكلي به خۀ كړمه وفا به خۀ كړم

چې دې زما اشنا زما نۀ كړلو
خوار شي نصيبه نور په تا به خۀ كړم
زه د مودو نه د ژړلو عادت
د غسې خونې يمۀ خدا به خۀ كړم

چې مې ټول عمر په لمبو سوزوي
داسې بنائست داسې بنكلا به خۀ كړم

چې ئې اشنا سترگې بدلې كړلې
لايقه داسې رنگ اشنا به خۀ كړم

چې کله کله ستا تصویر ته خاندنم
دا لکه گلې خپل تقدیر ته خاندنم

چې مو تر مېنځه لکه غر ولاړ دے
دغه پښتون بهدار ضمیر ته خاندنم
څه مې غوختل او شوله څه راپېښه
چې شم یواځې خپل تدبیر ته خاندنم

ستا د نامې په تذکرو ماموره
د لیوني زړگي جاگیر ته خاندنم

چې مې لایق د خپلې مینې گڼې
د ناقراره خوب تعبیر ته خاندنم

د ازادو نظمونو برخه

چنارونه

دومره غرور دې په ځوانۍ مه کوه
ځکه چې تندرپه ، چنار ، پریوځي

اوبنکه

که هر خومره دې پرد ۛ کړم

تا پښتو خپله پوره کړه

ولې هر ماښام چې راغۛ

زه شوم اوبنکه ناقراره

ستا د زړه د لوري راغلم

په ښو کښې دې باندېه شوم

په رخسار باندې دې خور شوم

تصوير

تۀ که ډېره لرې لارې
مرادونه دې پوره شول
زه دې پرېښودم يواځې
په تېره چاره د صبر
هر ارمان حلاله وومه
خوبيا هم چې کله کله
زه يواځې چرته کينم
ستا تصوير مخې ته کېږدم
په وړو وړو سلگو کېښې
ناقراره اسوېلو کېښې
ورته ډېرې گيلې اوکړم
,,تصوير،، غلې غلې خاندې
خه خبره کول غواړي
ولې هېڅ وئيلې نه شي

توبه

هره ورځې قسم او خورم
ستا د مينې نه توبه کړم
معصوم زړه په منتونو
غله غله دلاسه کړم
خو چې سترې مازيگر شي
د ما بنام ناوې وديري
ستا خواږه خواږه يادونه
مې د زړه نه راچاپېر شي
په سکني سکني ما بنام کښې
د هر چا نه لرې لار شم
د خورو اوبو په غاړه
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
يک تنها سلگو نيولې
گلې سر په زنگون کېږم
تر سحره پورې ژاړم

خوب

زۀ پوهيږم زما مينې
ته به هم داسې سوزيږي
لكه زۀ چې مودې او شوي
لمبه كيږم ايره كيږ
ته به هم زما په لوري
راتلۀ غواړي كاته غواړي
خو مونږ دواړه يو مجبوره
ستا رواج لاره نيولي
زۀ ,, پښتو ,, سره په جنگ يم
ته نن ماتې زولنې كړه
رواجونه تار په تار كړه
زۀ به خپله پښتو پرېږدم
ته په تورو تورو شپو كښي
د هر چا نه پټه پټه
راله غلې غلې راشه
زۀ به ځان درته لېمۀ كړم
ته د ستري خوب په شاتې
په لېمو كښي مې اوده شه

خبره

کله کله تنهائی کنبې
د احساس کلي ته راشې
راته اوگورې مسکې شې
درته سم کتلې نشم
راته سم کتلې نه شې
خه خبره کول غواړې
خه خبره کول غواړم
ولې هیڅ وئیلې نه شو
بڼه پوهیږې چې دا ولې
بڼه پوهیږم چې دا ولې

رنگونه

Pukhto.Net

د سحر یو بادونو
ډلې ډلې ورله ورشئ
په سپین مخ ئې تورې زلفې
په مزه مزه خورې کړئ
په بدن ئې خوشبویانې
د سحر خورې ورې کړئ
بیا ئې دواړه شونډې بڼکل کړئ
خو چې ویښه درنه نه شي
لابه خوب ئې پوره نه وي

لأبه سترې وي تر اوسه
تاسو غوړې كښې ورته رو رو
د مئين خبره او كړې
دا به خوب كښې په خدا شي
تاسو ټول ترې غلي غلي
د خدا رنگونه پټ كړې
بيا زمونږ كلي ته راشئ
دا رنگونه هره خوا كښې
د خوشبو غوندې خواره كړې
چې زمونږه لېوالتوب هم
د قرار خبرې زده كړي
په سكون چرته اوده شي

ارمان

تہ چي وائي ما کره هيره
زما هم دغه ارمان دے
چي د زړه د سر د پاسه
زه د صبر تيگه کيږدم
لکه زه چي درنه هيريم
داسي ته شي رانه هيره
خو زما ليونۍ مينې
تا جوړ نه دي اوريدلي
,,خان,, د خانه نه هيريږي

قاتله

راته وائي ما معاف كړه
بنه خبر ده بنه پوهيږي
چې قاتله ده د مينې
ده قاتله د جذباتو
ارمانونو احساساتو
د فکرونو تخليقاتو
چې د دومره ستمونو
باوجود معافي غواړي
داسې ښکاري زما مينه
بيا زما د مجبوري نه
امتحان د صبر اخلي

وران کنډر

ته زما نه مينه غواړې
خو ددې نه خبر نه ئې
چې زما سره زړه نشته
يو ويرانه شان کنډر د
پکښې ستړي ارمانونه
زوريدلي حسرتونه
بې وسياڼې محروميانې
يو تر بله غاړه وتي
د مودو راسې اوډه دي
دلته مينه مينه نشته
ورشه داسې چاله ورشه
چې ئې زړه وي په سينه کښې
لاد مينې خبر نه وي
لاني غم ليدلې نه وي

سوال

ما په ډېرو مرادونو
د ,,بابا ،، لمن نيولي
خپې تناکې گرېوان خيري
اوچې شونډې تراړې تراړې
په غلبيل غلبيل سينه کښې
ارمانونه مې راوړي
د معصوم زړگي په کور کښې
حسرتونه مې ساتلي
د کلونو انتظار مې
بې وسۍ سره مسکې شو
چې زما ,,لېونۍ ،، مينه
د بابا لمن ته راغله
ما ئې غلې ننداره کړه
په سپين مخ ئې تورې زلفې

ځنگېدلي خوریدې
یو ساعت غلې ولاړه
پتې سترگې فکر وړې
بیا ئې سرې منگلې دواړه
د ,, بابا ، ، په سینه کېښوې
شوه راتیتیه په ژړا شوه
بیا ئې هر یو مهین کانه
ډېر په مینه مینه ښکل کړو
بیا په مخ ئې رڼې اوښکې
شوې کږې وږې روانې
لاس ئې پورته کړل دعا ته
زما زړه په درزیدو شو
دعا گانې مې غوختلې
چې زما عظیمه خدایه
یا مې سوال د ,, لېونی ، ، کړه
یا مې کانه د ,, بابا ، ، کړه

بې غمه

هره ورځ چې مازيگر شي
د اسمان په مخ سرخياني
د شفق خورې ورې شي
زه د ،، کلي ، نمر خاته ته
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
يم ولاړ په وروستو گورم
خو ازغي ازغي فکرونه
خو درانه درانه غمونه
خو يادونه قيامتونه
راته سيوري سيوري کيږي

د بې وسه زړه کور کښې
طوفانونه زلزلې وي
کله اوبښکې ناقراره
مې په زړه کښې لمبې کيږي
خو چې کله مازيگر هم
تورو شپوله غاړې ورکړي
زه کړم چغې په ژړا شم
کائنات راسره ژاړي
خو چې مونږ چا پسې ژاړو
هغه سمه تر ما بڼامه
په بې غمه خوب اوده وي

خيال

د شينکو غرونو لمن کښې
د ,, چنار ،، د ونې لاندې
د خورو اوبو په غاړه
پېغلې جونه دي ولاړې
څوک يو بل په اوبو اولي
تکې شنې دي د خندا نه
څوک د حسن په کتاب کښې
د ژوندون فالونه گوري
کله کله سيلۍ راشي
اوربلونه تيل ماتيل کړي
سرې او شنې لوپتې ټولې

يو تر بل الول شي
د اسان په مخ وريځې
د رنگونو تماشي کړې
ولې ،، ته ، ، د پېغلو لري
د اوبو په غاړه ناسته
په فکرونو کښې ئې ورکه
کله اوگوري اسمان ته
کله غرونو ته کتل کړې
بيا په مخ دې يو څو اوبښکې
د زړگي د لوري راشي
ستړې ستړې شان راپاسې
په اوبو کښې يو څو کاني
په يو بل پسې گزار کړې
جوړې ماته کتره نه شي
زما ،، خيال ، ، په کاهو اولې

کورکي

ماته یاد دي لاتر اوسه
هاغه تهر خواږه وختونه
چې په ټکڼه غرمه کښې
به کوڅې زمونږ د کلي
هسې رنگه وې خاموشه
لکه ژوند وي کپه کړې
ددې کلي چرته لرې؛
مونږ به دغه خاموشۍ کښې
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
د سرې چینې په غاړه
د یو بل په خوا کښې ناست وو
ما به کله کله شگې
د اوبو نه کړې راغونډې
کورکي به مې ترې جوړ کړل
ته به شنه شوې د خندا نه
زه به ستا په تماشه ووم

ستا په سترگو کښې به ورک شوم
ته زما سترگو کښې ورکه
په دې هر يو ورک نظر کښې
بې حسابو و و رازونه
چې پرې ته ښه پوهيدلې
چې پرې زه ښه پوهيدلم
يوه ورځې ښه مې ياد دي
چې زه ستا په انتظار ووم
پښه نيولې غوندې راغلي
ستا په سترگو کښې وې اوښکې
ستا د مخ رنگونه نور و
چې کتل دې شاته شاته
زما زياته تلوسه شوه
نو تپوس مې درنه اوکړو
تا کړې چغې په ژړا شوې
څه خبره دې اوڼه کړه
راته ډېره نژدې راغلي
په وجود دې زلزله وه
زه دې ښکل کړم په څو واړه

بيا په منډه شوې روانه
پښه نيولې پښه نيولې
زه اتهاله شومه پاتې
د سوچونو سپلاډ يورم
داسې ډېر كالونه تېر شو
زه اوس هم په طمع طمع
تل په ټكنه غرمه كښې
د ،، چنار ،، د ونې لاندې
د ارمان خلي ته ناست يم
رڼې اوښكې تويوومه
خوږې شكې تولوومه
كوركي ترې جوړوومه
تېر وختونه يادوومه
وايم كله خوبه راشې
كوركي به ،، كوركي ،، كړې
ولې ستا نه جوړې هير دي
چې خوك داسې لېونې شته
چې په صبر نه پوهيږي

پښتو

ته د همزولو سره ناسته د خدا نه شنه ئې
څوک دې په زلفو بې اختیاره اوشیندي گلونه
ته د حیا نه تکه سره شې خوځه غږ نه کوي
په سپین رخسار دې الول شي الواني رنگونه
زما نامه دې خولې ته راشي اخستل ئې غواړې
ولې ،، پښتو ،، دې په احساس اولگوي چکونه

ځان

اور ووم لمبه شوم
زه څه ووم څه شوم
د ځانه ورک یم
تکل تکل یم
سترې منزل یم
نیمگړې سوال یم
خپله منزل یم
ځان پسې گرځم
چې کله رسم
اونه رسیږم
ښه لرې لار شم
لار شم فنا شم
ورک شم د ځانه
لکه چې ورک یم

بيلتون

توره شپه ده تنهائي ده
زه په دغه تنهائي کښې
د درياب په غاړه ناست يم
د اسمان په مخ وريځې
گوري گوري راخوري دي
کله اخوا کله دېخوا
شي اوښان اوښان روانې
سپوږمۍ اوخاندې ښکاره شي
په چپو چپو اوښو کښې
د خپل حسن تماشي کړي
په درياب کښې غورزنگونه
غورزنگونه طوفانونه

ما د ځان سره لاهو کړي
زه لاهو شمه فنا شم
په دې شور او هنگامو کښې
ناگهانه رابښکاره شې
راله غلې غلې راشې
په خندا شې ښکته گوري
زه هم ښکته ښکته گورم
څه خبره کول غواړې
څه خبره کول غواړم
مونږه دواړه لايو بل ته
حال د زړه وييلې نه وي
چې اوبو کښې سېلاب راشي
تا زمانه چرته لري
ما د تا نه چرته لري
د ،، بيلتون ،، کلي ته يوسي

تابوت

چې زما د ارمانونو
د بې کوره حسرتونو
د خوړو وړو خيالونو
د نیمگړو اميدونو
ټول سامان د مرگ تيار شو
د رنگونو په تابوت کښې
قط په قط باندې خوندي شو
نوبيا دغه قاتلانو
سنگد لاندو ظالمانو
ماته اوو ۛ نژدې راشه
تماشه د تابوت اوکړه
چې د قتل دا سامان دې
په خه کم د ۛ چې پوره شي

اقرار

هاغه شپه به هیره نه کړم
چې د ستورو په خلا کښې
د سپوږمۍ تته رڼا کښې
وې زما په خوا کښې ناسته
ما قيصه درته کوله
د خپل ژوند د محروميانو
د بې وسه مجبوريانو
چې خبره ستا د هجر
دې قيصه کښې کله راغله
يو خو اوښکې ناقراره
مې لېمو کښې الول شوې
د وجود هره ذره مې
نوره هم ذره ذره شوه
لېوني زړه راته اووې

نن ئې سر په پښو کښې کېږده
 ښه په چغو په ژړا شه
 چې د هر څه نه خبر شي
 ولې ،، عقل ،، راته اووے
 پام کوه چې چغې نۀ کړې
 گڼي مینه به رسوا کړې
 تا زما دا قيصه ټوله
 ډېر په غور اوریدله
 په سوچونو کښې وې ورکه
 تا کتل پورته اسمان ته
 ستا په سترگو کښې هم اوبښکې
 ملغلرې ښکاریدلې
 ستا هم زړه وورادک شوے
 ولې مینه پښتنه وه
 تا ،، اقرار ،، کولے نۀ شو
 ما ،، اظهار ،، کولے نۀ شو

موسم

تر پرونه چې به کله
د اسمان په مخ وړيځي
گوري گوري رايو ځائ شوي
زما زړه کښې به دننه
مستی و اچول تالونه
هر ارمان به مې نغمه شو
سندرېزه حسرتونه
ولې نن چې کله کله
د اسمان په مخ وړيځي
گوري گوري رايو ځائ شي
زما زړه کښې شي راپورته
ارمانونه تندرونه

بنائستونه راته بڼکاري
بلاگانې وحشتونه
شي په مخ مې را روانې
رڼې او بڼکې قطارونه
بې اختياره مې را ياد شي
تېر وختونه قيامتونه
په زړگي مې را خواره شي
د فکرونو چنارونه
ځان له غلې غلې ژاړم
چاته نۀ وایم حالونه
زۀ یرېرېمه په زړۀ کښې
چې د مۀ نوم زما په شونډو
په ژړلو کښې رانۀ شي
چې دې مینه رسوا نۀ شي
چې مې مینه رسوا نۀ شي

د مور په څلي

زړه مې هاغه ورځې غواړي
چې ورکوته ووم ماشوم ووم
د هر غم نه ناخبره
به دې غېږه کښې اوده ووم
چې به کله په ژړا شوم
تا به زه قلاړولم
ما به لاس درنه چاپېر کړه
تا به مورې ښکلولم
چې به شين شوم د خدا نه
تا به غېږ کښې لوبولم
چې به کله ووم ناروغه
ستا په مخ به رڼې اوښکې
بې اختياره بهيدلې

ټوله شپه به دې شوگير کړه
 ته به نۀ اوده کيدلې
 چې زبېرگه به مې کولو
 تا سينې ته به راجوخت کړم
 تر هغې به وار خطا وې
 چې تر خو به زما سترگې
 مورې نۀ وې غړيدلې
 بيا چې کله مې خرپوسې
 په مزه مزه ايزده کړې
 تۀ به ناسته راته خوا کښې
 په خندا نۀ مړيدلې
 هر ما بنام به دې راټولې
 کړې د چم محلت خزلې
 دا به ماته دې لوگه کړې
 د ،، نظره ،، يريدلې
 بيا چې کله زما مورې
 ما اول قدم کړو پورته
 ته په کور کښې گرمه گرمه
 اخوا دېخوا گرځيدلې

په ټول کلي چم محلت کښې
 شیرنيانې دې ویشلې
 چې په ماتو قدمونو
 به ستا غیږې ته راتللم
 ته به زړه کښې پټه پټه
 ځان له من من غټیدلې ؛
 بیا مې ژبه پرانستله
 ما خبرې زده کولې
 په څو وارې به دې ښکل کړم
 چې په تته تته ژبه
 ما به ځان ته رابللې
 خو چې کله زما مورې
 زه ايله د گرځېدو شوم
 د خپل کور د دروازي نه
 لاهر وتلې نه ووم
 چې زما د مینې کور کښې
 دېر بې وخته طوفان راغی
 زه په چغو چغو راغلم
 ما وئیلې زما مورې

ولې تا جواب رانکړو
بس سينې ته دې راجوخت کړم
اخي ځلې د ښکل کړم
بيا ته ډېره لرې لاړې
زه دې پرېښودم يواځې
زه ،، يواځې ،، هم رالوې شوم
خو په اور او په لمبو کښې
اوس زلمې يم گرانې مورې
نن دې ځلي ته ولاړ يم
خلق ماته ،، لايق ،، وائي
په دوه کسو کښې يادېږم
خو بې تانه خپلې مورې
دا ژوندون نيمگړې ښکاري
دا ژوندون نيمگړې ښکاري

منت

ستا په بنائست مې قسم
ستا په حيا مې سوگند
ډېر مې زړه صبر کړلو
خو چرته صبر نه شو
چې سترگې پټې کړمه
ته راته وړاندې راشې
ډېرې خبرې اوکړې
ډېرې خبرې اوکړم
د خپلې مينې په نوم
دغه منت او منه
ما نه خفه چې نه شې
زه د ژوندون په لاره
گلې يواځې يم

ښه دې او کرل

خپل خواړه واره فکرونه
خپل ذره ذره وجود مې
خپل لمبه لمبه احساس مې
ستا د مینې په لمن کښې
په مزه مزه راتول کړو
زه د خپل ځان نه خبر شوم
د مودو نه ستر ۛ عمر
راته خوږ غوندې ښکاره شو
اوس چې تا کړه لاره بدله
ښه دې او کړه د زړه سره
ستا د مینې لېونۛ به
يو ځل بيا ذره ذره شي

ارمان

تا نن ډېر په بې فکري کښې
دا خبره ماته اوکړه
چې تا,, درد,, ليدلې نه دے
ته د مينې خبر نه ئې
زما هم دغه,, ارمان,, دے
چې د مينې په لمبو کښې
سوزيدلې چرته نه وے
کاش ما درد ليدلې نه وے
کاش ستا خيال ته,, تنهايي,, کښې
ژر يدلې چرته نه وے
صبر شوم وے له تانه
ناقراره دومره نه وے
لکه ته چې ئې بې غمه

داسې زه هم بې پروا وې
خو زه څه او کړم مجبور یم
نه د تانه صبریدم شم
نه زه ستا په لور درتلې شم
نه نامه دې اخستې شم
نه په چغو ژریدم شم
ځکه ستا عزت ډېر گران دې
ماته گلې د خپل ځانه
چپه خوله په سرو لمبو کښې
مودې او شوې لمبه کېږم
سترگې پټې کړم یواځې
ستا خیالونو ته خنډیږم
که هر څو صبریدل غواړم
زه د تانه نه صبریږم
تر سحره پورې ناست یم
زه په خپل نصیب ژرېږم
ددې هر څه باوجود چې
تانه داسې راته اووې
چې د ”مینې“ خبر نه ئې

نو نور هېڅ وئيلې نۀ شم
که راتلې مرګ بې اجله
دا خبره دې پوره وه
زه به مې ووم د زړۀ سره
خو يقين به دې وو شوے
چې زما لېونۍ مينه
مرګې هم نۀ وژلې

خان

ناقراره غوندې خیال ووم
له مودو ذره ذره ووم
تا په ډېره پاکه مینه
مقدسو احساساتو
زه راغونډ کړمه یو ځای ته
لکه بت دې مکمل کړم
زه په ژوند کښې په وړمې ځل
شوم خبر له خپله ځانه
ناقراره سترې عمر
راته خوږ شو راته گران شو
ستا د خیال په رنگینو کښې
زه د خپله ځانه ورک شوم
چې ستا نوم به زما خولې له
تنهایۍ کښې کله راغلو
رنې اوښکې د خلوص به
مې په مخ لړۍ لړۍ شوې
زه به څومره ووم خوشحاله

ته دا سوچ کولې نه شي
 خو غماز چې مېنځ ته راغی
 ستا خلوص ئې رېز مېز کړو
 ته شوې دومره مروره
 چې دې زه ټوټې ټوټې کړم
 د خپل ځان دا خورې پانې
 چې مې څومره جوړولې
 دومره نور هم وړانیدلم
 بیا په زړه مې تیرې کینډه
 د خپل ځان دغه ټوټې مې
 په سور اور لمبه لمبه کړې
 اخر دا چې زه ایره شوم
 بیا د وخت یادونه راغله
 زه ئې واخستم په مخه
 د مشرق نه تر مغربه
 د شمال نه تر جنوبه
 زه ذره ذره شوم خور شوم
 د وجود خورې ذرې مې
 اوس په یو بل پسې ژاړي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library